

КОЛЕДАРСКА ПЪСЕНЬ

Тъмна е мъгла паднала,
паднала, та се не дига —
надъ равно — бѣло Одринско,
надъ ясно — модро Охридско,
надъ вито — китно Мелнишко. . .
— Дали е мъгла паднала,
паднала и се не дига,
та въ нея се загубили
двама ми чутни юнаци,
тръгнали на пжтъ далеченъ,
двама ми братя близнаци
отъ една майка родени
отъ едно млѣко сукали,
въвъ една люлка люлѣни?
— Ще ли ми дойдешъ, Коледо,
ще ли ми пратишъ Божика —
съ бѣлата ясна звездица
да ми огрѣе въ небето,
да ми прогони мъглата —
да се намѣрятъ два брата:
да ми се братски прегърнатъ,
да ми се жежко цѣлунатъ,
та да ми пламне бѣдника,
бѣдника — неугасника —
да се зарадватъ децата,
сестритѣ и невѣститѣ;
да се зарадва земята,
земята — майка, Коледо,
и да се люшне хорото,
хорото родно, Коледо.

Е. Багряна